

[Niels Helveg Petersen]

den gamle dyrtidsreguleringsordning skal genindføres. Men vi kan se på udviklingen fra 1975 til nu, især fordi man ikke har taget forhandlingsdelen alvorligt, at de offentligt ansatte har haft et betydeligt lønefterslæb siden taktreguleringsordningens indførelse. Jeg vil gerne henvise til svaret på udvalgets spørgsmål nr. 12, 26, 27 og 28, hvor der i tabellen findes en opstilling, der ganske klart viser, at de offentligt ansatte i realløn er saktet bagud med i alt ca. 7,9 pct. i forhold til en LO-arbejder i denne periode. Det mener jeg er dokumentation nok for, at det nuværende taktreguleringsystem, det vi har kørt med hidtil, ikke er tilstrækkeligt til at klare opgaven i fremtiden. Jeg mener sådan set, at økonomiministeriet, som har givet denne besvarelse, fuldt ud har dokumenteret, at der er behov for at se på et nyt system.

Så noterede jeg mig lige i forbifarten, at hr. Kurt Hansen sagde, at hans parti ikke ønskede at stille folk for rigsretten, hver gang der blev sagt noget sludder, og jeg vil da også gerne føje til efter flere af de ordvekslinger, der har været i dag, at der ville jo blive tavst i salen, hvis vi skulle retsforfølges for sludder.

Honoré (KrF):

Finansministeren mente ikke, der var blevet ført skinforhandlinger med de offentligt ansatte, og spurgte, om kristeligt folkeparti mente, at en forhøjelse af taktreguleringen fra 75 pct. til 90 pct. ville have bragt en aftale i hus. Hvis dette ikke var tilfældet – sådan forstod jeg finansministeren – var der tale om et skinforslag.

Dertil vil jeg sige, at hvad angår forhandlingernes forløb, er det jo meget godt, at regeringen selv er tilfreds med den måde, den har forhandlet med de offentligt ansatte på. Det er selvfølgelig en positiv ting for regeringen, men det er jo ikke nok, at regeringen er tilfreds med sig selv, hvis den modstående part, over en halv million offentligt ansattes repræsentanter, anser sig for skidt behandlet af regeringen, så er det en meget betænkelig sag for denne arbejdsgiver. Det offentlige kræver med rette af de ansatte og ikke mindst af tjenestemændene en vidtgående loyalitet, men så må det offentlige også for sin part i forhandlinger med disse grupper udvise respekt for sådanne grupper, og så er

det ikke nok, at det offentlige selv påstår, at det har respekteret disse grupper som forhandlingspartnere, hvis de andre ikke mener det.

Hvad angår spørgsmålet, om en aftale vil være blevet bragt i stand ved en forbedret taktregulering, hele den problematik, om det var et skinforhandlingsforslag, der her debatteres med en forhøjelse fra 75 pct. til 90 pct., vil jeg sige, at det er en helt forkert måde at stille det op på. Der er en arbejdsdeling mellem regering og folketing, og den arbejdsdeling går bl.a. ud på, at det ikke er folketingets opgave at føre forhandlinger med de offentligt ansattes organisationer. Det er regeringens opgave. Regeringen har løst denne opgave, men efter vores mening har den ikke løst den godt, den har løst denne opgave dårligt. Folketinget står nu over for en fuldbyrdet kendsgerning på forhandlingsfronten, nemlig en af regeringen opnået forhandlingsruin med de offentligt ansatte.

Det, folketinget kan gøre i denne situation, er at foreslå nogle reparationsarbejder på denne forhandlingsruin. Vi mener fra nogle partiers side, at det er nødvendigt med et sådant reparationsarbejde, fordi regeringen har øvet uret, grov uret, imod de offentligt ansatte. Dette ønsker vi at rette op med nogle ændringsforslag, og jeg må sige, at efter at regeringen tilsyneladende nu er ved at ændre kurs med en udtalelse fra finansministeren om, at man tilstræber en ligelig udvikling mellem de offentligt ansattes område og den øvrige del af arbejdsmarkedet, synes jeg sandelig nok, der er grund til at se mere alvorligt på det ændringsforslag, vi har stillet, end det er fremgået af de hidtidige udtalelser fra regeringspartierne.

Tyroll (VS):

Nu var der en lille diskussion mellem hr. Ninn-Hansen og arbejdsministeren, hvor de gensidigt gav hinanden noget. Arbejdsministeren sagde, at hr. Ninn-Hansen havde fået en sejr i forbindelse med, at der i betænkningen var indføjet noget på ministerens foranledning om, at forskellige spørgsmål kunne afgøres ad fagretlig vej. Det var spørgsmålet om, hvorvidt den ekstra uges ferie, man har haft, er én, man fortsat skal have, om det er ferie i ferielovens forstand eller ej, og det var også spørgsmålet om andre særordninger,